

„Lumiina ennustus“

R.K.Topkin © 2018

2.peatükk

Pakkumine

Lana vaatas hämmastunult ringi ega adunud hästi, mis just toimunud oli. Ühelt poolt tekitas ta käitumine temas endas palju vastakaid tundeid, aga kõige enam kummastas teda teiste suhtumine.

Mida paganat see pidi tähendama? Elab koos võluriga ja teeb näo, nagu poleks eales needust näinud.

Kindel oli see, et Lana ei meeldinud ennast täis näitsikule ja need tunded olid vastastikused. Kui neiu polnuks nii silmakirjalik, siis vaevalt oleks Lanagi talle nii söakalt vastu hakanud. Mida rohkem ta mõtles, seda vastuolulisemaks muutusid tema oletused.

Tõenäoliselt on see preilna hoopis Rowni armuke ... Võib-olla on hertsoginnake kodust ära jooksnud, et mässata oma rikaste vanemate vastu ... Või ka mitte, arvestades, et nad ei saa ju teineteisega üldse läbi. Õpilane siis äkki?

Rown Tristes ise oli samuti Lana jaoks müstiline. Ta polnud varem mõelnud, mida ta eeldas, aga igal juhul mitte midagi sellist, eelkõige mehe suhtumist kogu loosse.

See ongi siis riigi number üks kurjategija? Kõige kardetum mees? Ta justkui ei julgeks ise tõtt sellele õhku täis pabernukule näkku öelda. Mida tal karta on? Ta on ju Rown Tristes ...

Lanal oli siiani kõhe – mees oli ohtlik, selles polnud tal kahtlust.

See siin on üks kõige kummalisemaid kohti, kus ma eales olen olnud. Ja ma olen juba omajagu veidrates olukordades olnud.

Päike oli loojumas, aga naine püsis ärkvel tänu joodud kohvile ja sellele, et oli just ärganud. Ta lasi silmadel toas ringi käia. Ta avastas, et köögis on veel üks uks, mida ta enne polnud märganud, kuna oli magamistoast tulles seisnud sellega samal joonel. Lana läks asja uurima.

Ukse taga asus keldersahver, kus maapealsel korrusel olid mõned read riuleid ning trepist alla minnes jõudis Lana jahedamasse ruumi. Luugi kõrval seisis kaks kotti värsket toidukraamiga, mida keegi polnud ilmselt viitsinud lahti pakkida. Lana silmitses vesistava suuga kogu seda rikkalikku aedviljavalikut ning tal tekkis vastupandamatu isu ühepajaroa järele.

Omamoodi risk oli võõras majas omavolitseda ja teiste toitu võtta, kuid ta tahtis väga midagi süüa. Ta oli tänulik võileiva eest, aga nüüd nägi ta võimalust saada sooja toitu.

Mis ta mulle veel teha saaks? Selle pärast ei hakata ju kedagi maha lööma, ega?

Alustada tuli siiski köögi koristamisest. Otse hiiremusta kõrval oli alles hiljuti midagi punast lõigatud, mis tekitas Lanas hämmingut.

Kas nad tõesti julgevad sellelt pinnalt süüa?

Lana püüdis olla nii vaikselt, kui suutis, et mitte teisi häirida. Südaöö paiku – või vähemalt nii väitis seinakell – sai söök valmis, toidulaud puhtamaks ja tuba soojaks.

Nii võib ennast uuesti inimesena tunda!

Kehakinnitamise lõpetanud, ei suutnud Lana lahti lasta unistusest, milline võiks maja olla, kui see korda teha. Lanale tundus, et Rown Tristes ja hertsoginna olid paiga ainult ajutiselt hõivanud, sest nad peaaegu ei kasutanudki seda, seega oli tõenäoline, et nad võisid peagi uuesti lahkuda. Mingi osa temast rippus selle lootuse küüsis ja et väljas oli öö, siis ise ta vabatahtlikult küll ei lahkunud. Ta võttis enda valdusesse diivani, mis polnud nii mugav kui voodi, kuid kindlalt etem kui see, kus ta nädalad enne maganud oli.

Järgmisel päeval ärkas Lana söögilaua äärest kostvate häälte peale. Võlur ja blond naine istusid pead lähestikku ning vaidlesid elavalt, kuid summutatud häälel. Tundus, et naispool oli jälle millegi peale solvunud ning mees tema peale vihane.

Köök liiga puhas tema maitsele?

Lana muigas istuma tõustes ning jäi nõutult kahte tegelast silmitsema. Tema liikumine äratas aga teistes tähelepanu ja hetkega tekkis nende vahel kummaline vaikus. Lana ei söandanud esimesena rääkida, ta tundis end talle saadetud pilkude tõttu väga ebamugavalt.

Nad rääkisid minust.

„Kohvi?” küsis Rown, katkestades lõpuks piinliku momendi.

Lana noogutas vastuseks pead. Mees tõusis, viipas tühjale toolile ja läks köögipoolele kohvi tegema. Õhus oli pinget tunda, naine aimas, millest Rown ja blond naine olid rääkinud ning nüüd täitis vaikus ainult keedukannu kahin.

Nad ajavad mu ära.

Ta läks siiski üsna enesekindlalt laua juurde ning istus viidatud kohale.

Lana üritas kiiresti mõelda, kas tal oleks mingeid argumente sellesse majja jäämiseks, aga vaevalt vajas lindprii endale sulast või muud abilist. Blondiini altkulmu jõllitamine sisendas veendumust, et see ei oleks hea mõte nii või teisiti. Teisalt oli tal ka häbi, et oli valmis peavarju eest nii madalale laskuma, aidates sellist inimest.

„Lana?” küsis Rown naise tähelepanu võitmiseks. Aurav kohvitass oli tema ette tõstetud.

„Jah?” vaatas Lana küsijale otsa ja pööras pilgu kohe ära. Mehe silmad tekitasid temas jätkuvalt aukartust ja hirmu, nagu katsuks metsiku loomaga tõtt vaadata, rääkimata nendest põhjustest, mis olid teda eile meest jõllitama pannud.

„Sa oled võõramaalane, kas pole?” uuris Rown.

„Jah.”

On see oluline? Mõnele on kah, olen märganud.

„Siis ehk võin ma oletada, et sul pole siin kusagil kodu?”

Aah, selles ongi asi! Kui ma salapäraselt kaon, siis ei tunne keegi minu vastu huvi.

„Sa võid.”

„Ehk on sul siin sugulasi?”

„Ei,” tunnistas Lana vastumeelselt, aga ausalt. Mees jälgis teda mõne hetke huviga.

„Ma jälle oletan, aga sa ei plaani kodumaale naasta?”

„Ei,” ohkas Lana.

Ei. Pigem on ükskõik, mis mind siin ootab.

Hertsoginna kuulas nende dialoogi vaikides, nüüd oli tema näoilme loetamatu.

„Kui sa siit lahkusid, kuhu sa siis lähleksid?” jätkas Rown usutlust.

Lana kehtas õlgu. „Põhja suunas vist.”

Tal polnud tegelikult aimugi, kuhu põhi jäi või mis selles suunas siit minnes olla võis.

„Mhmhh ... Lana, me siin Bethanyga just rääkisime sinust. Kui sa tahad, võid olla siin, kuni tead täpsemalt, kuhu edasi tahad rännata,” pakkus mees.

Lana oli enam kui üllatunud, seda poleks ta osanud oodata.

„See ei tähenda, et sa seda tegema peaksid,” ütles blond naine. Tema maneer oli pingutatult viisakas, aga temast õhkus varjamatu soov, et Lana keelduks.

Nad ootasid Lanalt vastust, mida tal kohe hoobilt võtta polnud. Lõpuks võitis temas see unistav pool, kes oli hirmsasti tahtnud siia jääda, ning alla suruti ratsionaalsem loogika, mis ütles: see ei lõppe hästi, sellest tuleb sulle veel rohkem pahandusi.

„Kuna mul niikuinii kuhugi eriti minna ei ole, siis ma jääks, kui võib, aga ...” ei julgenud Lana oma mõtet lõpetada.

Mis selle kõige hind on? Siin on mingi konks.

„Aga?” ootas Rown.

„Mis see vastutasu peaks olema?” sosistas Lana. Ta oleks tahtnud olla julgem ja enesekindlam, kuid ei suutnud. Bethanyga iga kell, aga mehega millegi pärast mitte.

Rown naeris selle peale. „Mitte midagi.”

Ja-jah, seda ma küll ei usu.

Bethany põrnitses meest tähendusrikkalt ning hakkas lõpuks näppudega vastu lauda trummeldama. Võlur aga raputas korra pead, mille peale blondiin solvus, pani demonstratiivselt käed rinnale risti ning torutas huuli.

„Kuid mul oleks üks palve,” pööras mees end Lana suunas, „me hindaks väga, kui sa jätaksid meiega kohtumise ja selle asukoha siin enda teada.”

„Muidugi,” nõustus Lana siiralt. „Nagu ma tahaks kõigile kuulutada. Mul on endal niigi jamasid kaelas.”

Rown muigas korra. „Jäägu nii.”

Nende sõnadega tõusis mees lauast, haaras oma toidunõud ja pani need kraanikaussi. Seejärel võttis oma seljakoti ja lahkus majast. Lana jäi kahekesi Bethanyga, kes ikka veel väljakutsuvalt mossitas. Nad ei rääkinud, sest Lana sai väga hästi aru, et teine ootas temapoolset vestluse alustamist või katset suhteid siluda.

Ma ei usalda seda „mitte midagi” osa. Liiga lihtne, liiga hea.

Lanal oli võluritega kogemusi. Väga ebameeldivaid kogemusi. Samas oli tal nüüd põhimõtteliselt luba minna, kui talle siinolemine ei sobi. Küll aga oli ta näinud võlureid lubadusi murdmas. Kuid alates hetkest, mil ta Rowni majja sattus, huvitasid teda ta enda mured vähe, see oli väga värskendav tunne ja need kaks olid paeluvad.

Mida küll hertsoginna tahtis selle eest, et ma siia tohin jääda? Kui ta nii jätkab, saab siin tõesti lõbus olema.

Veidi aega vaagitud, arvas Lana, et sai asjale pihta. Naine allus Rowni korraldustele, aga mees ei julgenud talle vastu astuda. Oli üks asi, mis kuigi võimatu, siis parema puudumisel siia sobitus. Teiste vandenõuteooriate seas oli Lana kuulnud totakat lugu sellest, kuidas kroonprintsess Elaisabeth olla kuninglikust paleest röövitud. Väidetavalt oli röövija Rownov Tristes, ehkki keegi ei teadnud, mis neid kahte sidus või milleks oli võluril printsessi vaja. Toona oli see kõige absurdsem asi, mida Lana oli kuulnud ja ta naeris selle välja. Pealegi oli paleesse võimatu sisse murda isegi sellisel mehel, sest see pidavat olema maagiliselt hästi kaitstud. Lana jälgis silmanurgast Bethanyt.

Kas ta tõesti võiks olla kadunud printsess?

Ausalt öeldes ei teadnud Lana, milline see printsess välja nägi. Torreni poliitiline seis oli täielikus kaoses ja kroonprintsess oli tõesti kadunud, need olid ka ainsad kindlad faktid. Kõiki kuningakoja avaldusi esitles asevalitseja ja printsessi kihlatu, keegi Tannenberg. Lana ei saanud aru, miks pidi Torrenil olema veel asevalitseja, kui kuninganna oli olemas. See oli nii segane ja kahtlane, et päris kindel ei olnud vist keegi milleski ja lugusid oli liikvel igasuguseid. Aga et need lood ei puudutanud Lanat otseselt ja kuna viimasel ajal oli iga päev olnud üks suur võitlus, millele ta isegi juba käega tahtis lüüa, siis muutusid sellised arutelud ebaolulisteks.

Kui ta oleks printsess, siis miks ta ei lähe tagasi lossi? Kõik otsivad teda. See ei ole loogiline. Ei, ta ei saa olla printsess. Kui see on Elaisabeth, siis kätt südamele pannes, röövitud ta kindlasti ei ole! Ja miks peaks ta ise siin olla tahtma, kui ta armastatu teda ootab? Ah, neetud kuulujutud! Siin peab mõni teine seletus olema. Pealegi, keegi oleks pidanud ta ära tundma ... Üldse, mis see minu asi on?

Nähes, et Lana ei tee kavatsustki esimesena rahu teha, kordas Bethany Rowni liigutusi, viies nõud ära ja lahkudes majast ma-olen-liiga-ilus-et-sind-märgata hoiakuga. Lana oli taas omaette.

Hästi! Kui sind mulle muud moodi ei tutvustatud, siis oledki sa lihtsalt Bethany! Või veel parem eputaja hertsoginna. Ja jääd selleks!

Lana lükkas teema uuesti tagaplaanile ning naeratas laialt, sest ta sai nüüd siia jääda, kuigi mitte päris nii, nagu ta oli plaaninud. Ta kavatses endiselt selle koha korda teha. Naine lasi uuesti kriitilise pilgu üle toa ja hingas sügavalt. Unistused oli vaja nüüd jagada väiksemateks reaalselt teostatavateks plaanideks. Ta kolask mööda elamist, otsides kappidest ja riulitelt võimalikke töö- ja abivahendeid. Ta leidis lisaks harjale ja lappidele mõned nuustikud ja veidi kodukeemiat.

Maja tagant leidis ta puurkaevu ja teise sissepääsu keldrisse, kus asus ka elektrikilp. Jälle imestas ta selle üle, kui palju luksust ja mugavusi selles majas oli, arvestades, et näis, nagu polnud siin keegi juba ammu püsivalt elanud.

Kuidas ta selle maja oskas leida? See, et ta ütles, et see on tema oma, ei pruugi veel tõsi olla.

Iiveldusega võideldes puhastas Lana tualetti.

Kui Lana kõõgi kallale asus, avastas ta, et tema kokakunstisaavutus oli menukas olnud – pott oli peaaegu tühi. Millegipärast üllatas see teda, kuigi ehk ei oleks pidanud, sest mida muud teistelgi süüa oli.

Naine tegutses peaaegu vahet tegemata. Ta ei olnud küll oma pikast rännakust veel taastunud, aga leidis kogu tegevusest endale nii palju rahuldust, et ei tahtnudki puhata. Päeva lõpuks oli ta aga väga väsinud ja selg valutas hirmsasti.

Lana tegi endale olukorrast põhjalikuma ülevaate – sellest, mis puudutas praktilist poolt, aga ka sellest, mis vihjeid andis maja oma eelmiste omanike kohta. Ta oli nädalaid elanud sellest, mida loodusest suutis korjata või inimeste käest kerjata ning mis seal salata – ka sellest, mida teiste prügist leidis. Ta kirjutas üles kõik toiduained, mille ta majast leidis, ja koostas menüü, kus sai kõik olemasoleva ära tarvitada, et midagi raisku ei läheks.

Suppi keetes mõtiskles Lana selle üle, mida ta majakaaslased samal ajal tegid, miks mees tal ikkagi jääda lubas ja kas nad sel õhtul üldse oma nägu näitavad. Lanale hakkas kohale jõudma, et ta oli teatavas mõttes kaasosaline selles, millega iganes mees ja naine tegelevad. See rõhus teda, aga tal puudus tahe midagi muuta. Ta oli teistele ilmselt turvarisk, aga nemad talle veelgi enam.

Keegi ei tea, et ma nendest üldse midagi tean. Rahune, keegi ei oskaks kahtlustadagi.

Maagia, võlurid ja nõiad, müstilised olendid ning paigad olid kunagi Lanat Torrenisse meelitanud. Varem oli tal olnud sellest kohast väga naiivne ja idealiseeritud kujutluspilt, kuid saadud kogemused õpetasid teda kiiresti kartma igasugust maagiat. Siiski leidis ta selles ikka veel midagi lummatavat, isegi imetlusväärset. Aukartus oli ehk kõige õigem väljendus, sest kõik, mida ta näinud oli ning omal nahal tunda saanud, pani teda jubedusest värisema.

Sel õhtul tuli koju vaid Bethany. Ta ei rääkinud Lanaga sõnagi ega isegi vaadanud ta poole, vaid viskas möödaminnes Lana suunas suure seljakoti ning asus sööma. Lana oleks igal muul juhul sellest stseeni teinud, aga ta oli liialt väsinud. Esiti kavatses ta kandami niisama nurka seisma jätta ning seda ignoreerida, kuid uudishimu sai temast võitu. Naine kiikas kotti ning oli siiralt hämmeldunud. Seal oli kleite ja muud vajalikku, mis olid enam-vähem tema suurusele parajad, kindlasti mitte selle õblukese hertsoginna mõõtu. Pealegi olid Bethanyl uued riided juba seljas, aga ka see kreemjasroheline kleit polnud siia sobilikum kui eelmine.

Mulle?

Lana hall kleit oli väga kulunud, selle varrukate paikadel olid juba omakorda lapid peal ning seelikuosa serv narmendas mitmest kohast. Need uued rõivad olid täiesti tavalised ja kaunistusteta – lihtinimese igapäevakleidid, aga Lana jaoks hädavajalikud. Üks neist oli paksemast riidest, pruuniruuduline ja kõrge kaelusega, mis meenutas talle ranget õpetajavormi. Teine oli natuke õhem ja tumesinist värvi ning tänu väikesele paelast lipsule kroogitud kaelusel ja pikale nõõbireale, mis kaunistas selga, oli see veidi pidulikum. Kingad olid pisut suuremad kui vaja, aga see oli tühine mure. Tema enda pisikeses märsis, millega ta oli Rowni majja sattunud, leidis üks paar päevinäinud pesu ning mõned pisemad tarbeasjad nagu kamm, paari meetri pikkune nõõrijupp, tükk seepi ja taskunuga.

„Aitäh,“ ütles Lana vaikselt.

Pakun, et see ei olnud tema idee.

Blondiin vaatas korra mürgiselt Lana poole ega lausunud midagi.

Üsna pea selgus, et hertsoginna ei oska üldse süüa teha, kui just leiva, juustu ning mõnikord harva ka vorsti lõikamine ja nende võõleivaks seadmine arvesse ei läinud. Esiti arvas Lana, et ta oli söögitegemiseks liiga ennast täis, aga kui avaldus üldine teadmatus isegi köögiriistade nimetustest, siis tuli tõdeda, et ta tõesti ei osanud. Lana ei suutnud uskuda, et ta siiani üldse kuidagi elus oli püsinud. Ta oletas, et enamasti oli süüa teinud Rown, kelle meisterlikkus kokakunstis küündis muna, peekoni ja kala praadimiseni. Sedagi sattus Lana nägema vaid korra.

Naine varjas oma salajast uhkustunnet, et ta oli milleski nendest palju osavam. Iga kord, kui ta söögijaks kellukest helistas, olid nad kohal ja sõid kõike, mida ta valmistanud oli. Ainult Bethany jättis teinekord midagi järele, aga naine kahtlustas, et see oli lihtsalt näitamise pärast.

Märkamatuult veeresid päevad koristades ning süüa ja parandustöid tehes. Lana leidis köögist mitu kokaraamatut, mille abil ta palju huvitavat juurde õppis. Koristamise osas piirdus ta esiti rangelt nende ruumidega, mida ta ise kasutas, aga peagi märkas ta, et Bethany jättis oma ukse avatuks. Ta itsitas, saades vihjest hästi aru.

Lana otsustas, et kui ta Bethany toa koristamise kunagi ette võtab, siis nimme üsna viimases järjekorras, kui tal midagi targemat enam teha pole ning hertsoginna peab teda selleks esmalt paluma. Rowni tupp, mis asus teisel korrusel, ei julgenud ta üldse minna ja ta polnud ka kordagi oma jalga sinna tõstnud, sest pelgas hirmsasti, mida ta seal leiada võib. Üldine reegel kõikide maagiliste asjadega oli, et kui sa ei tea, milleks see hea on, siis parem ära näpi.

Teatud asjad valmistasid Lanale pettumust. Ta oli oodanud, et legendaarne võlur kasutab oma väge igal võimalikul juhul, kuid Rown tegi kodus olles harva midagi maagia abil. Samas ei teinudki ta peaaegu midagi, kuna oli üsna harva majas. Mees kadus pikkadeks päevadeks ning naastes ei jäänud ta kauemaks kui üheks-kaheks ööks. Sarnane lugu oli Bethanyga, kuid reeglina tuli tema tagasi veidi varem ning viibis majas rohkem, tema liikumine oli regulaarsem ja aimatavam.

Lana oleks teada tahtnud, kus nad käivad ning mida teevad, aga ei küsinud seda neilt kordagi. Ta pidas paremaks vähem teada, et tunda end vähem kaassüüdlasena.

Muus osas valitses majas inimestevaheline külmus. Bethany keeldus Lanaga suhtlemast ja Rown oli pärast esimestel päevadel toimunud vestlusi tema sealviibimise suhtes üsna ükskõikne. Kõik kolm tundusid elama vaid iseendale ja teisi arvestamata, siiski juhtus vahel, et Rown ja Bethany vaidlesid omavahel või arutasid midagi väga vaikselt. Lana pani tähele, et kui ta nad jälle pead koos leidis, katkestasid nad kohe oma vestluse ja läksid laiali.